

Sygn. akt III KO 88/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **L.M.**

oskarżonego o czyn z art. 190a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 października 2017 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w L. z dnia 28 sierpnia 2017 r., sygn. akt III K (...) o
przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. rozpoznający sprawę oskarżonego L.M.,
postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2017 r., sygn. akt III K [...], wystąpił do Sądu
Najwyższego o przekazanie tej sprawy do Sądu Rejonowego w G., ze względu na
dobro wymiaru sprawiedliwości.

Wystąpienie uzasadniono tym, że do Sądu miejscowo właściwego wpłynęło
pismo L.M. z 8 maja 2017 r., w którym wniósł o przekazanie sprawy do G., gdzie
aktualnie zamieszkuje. Do pisma zostały dołączone m.in. kopie skierowania do
szpitala, zaświadczeń lekarskich oraz zaleceń dla pacjenta, potwierdzające
problemy zdrowotne oskarżonego i wdrożenie leczenia.

Sąd powołał się również na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia
18 stycznia 2017 r., sygn. akt III KO 107/16, przekazujące sprawę L.M. Sądowi
Rejonowemu w G.. Z opinii biegłego specjalisty chorób wewnętrznych i kardiologii
D.L., sporządzonej na potrzeby tamtej sprawy wynikało, że przez kilka kolejnych

miesiący nie będzie możliwy udział L.M. w czynnościach procesowych w L., a istotna poprawa kliniczna, wobec długoletniego przebiegu schorzeń, jest mało prawdopodobna, co zdaniem biegłego, uzasadnia przeprowadzenie czynności procesowych z udziałem oskarżonego w miejscu jego zamieszkania, to jest w G..

Zdaniem występującego Sądu, przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. obecnie uzasadniają te same okoliczności, na które powołuje się również sam oskarżony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niewątpliwie „dobro wymiaru sprawiedliwości”, o którym stanowi art. 37 k.p.k., przemawia za przekazaniem sprawy, innemu niż miejscowo właściwy, sądowi równorzędnemu także wtedy, gdy obiektywnie (np. z powodu stanu zdrowia któregoś z uczestników postępowania wezwanego na rozprawę) niemożliwe jest rozpoznanie sprawy przez sąd miejscowo właściwy, ale możliwe jest jej rozpoznanie przez inny sąd równorzędny.

Nie można jednak przyjąć, by taka sytuacja występowała w niniejszym postępowaniu. Występujący Sąd nie poczynił żadnych własnych ustaleń, np. w oparciu o opinię biegłego lekarza, uzasadniających przyjęcie, że aktualny stan zdrowia oskarżonego rzeczywiście uniemożliwia mu stawiennictwo przed sądem miejscowo właściwym, w tym – podróż z miejsca jego zamieszkania do siedziby Sądu, natomiast umożliwia uczestniczenie w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w G.. Podnoszone w wystąpieniu okoliczności w szczególności nie wynikają z dokumentacji medycznej dołączonej do korespondencji oskarżonego, sygnalizującej wprowadzić problemy zdrowotne oskarżonego lecz nie przesądzające o niemożliwości uczestniczenia w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w L..

Samoistną podstawą do uwzględnienia wniosku w trybie art. 37 k.p.k. nie może być również rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt III KO 107/16, które zostało wydane na skutek wystąpienia sądu miejscowo właściwego z 17 października 2016 roku, a więc sprzed roku i poparte zostało stosowną opinią biegłego lekarza.

Zwrócić też należy uwagę, że w aktach niniejszej sprawy znajduje się kopia opinii biegłych lekarzy z (...) Uniwersytetu Medycznego z dnia 15 maja 2017 r. (k. 249-251), sporządzona na potrzeby postępowania Sądu Rejonowego w G., sygn.

akt XI K (...), z której wynika, że stan zdrowia somatycznego L.M. nie stanowi przeciwwskazania do jego udziału w postępowaniu karnym w charakterze oskarżonego, natomiast biorąc pod uwagę wiek badanego a także charakter i stopień zaawansowania schorzeń wskazane byłoby umożliwienie przeprowadzenia przesłuchania w pozycji siedzącej a udział oskarżonego w rozprawie nie powinien być jednorazowo dłuższy, niż dwie godziny.

Ponieważ na obecnym etapie postępowania obiektywna niezdolność oskarżonego do stawiennictwa przed sądem miejscowo właściwym nie została przekonująco wykazana, wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu jest przedwczesny. Dlatego należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

as